

20. PÜHAPÄEV PÄRAST NELIPÜHA. Tänu igapäevase leiva eest. Lõikustänapüha. 3. lugemisaasta

Lugemine püha Johannese evangeeliumist 6. peatükist
Johannese 6:25–35 *Mina olen eluleib*

AITÄH LEIVA EEST

Kaks venda, Aaron ja Saamuel, kõnnivad koos rahvahulgaga Tibeeriase järve kaldal. Rahvas on eelmisest päevast saadik sügavas hämmingus. Olid nad kõik tulnud kuulama Jeesust, mõni oli tulnud ka oma tervise pärast. Selles paigas oli koos pea viis tuhat mees, naised ja lapsed peale selle. Jeesus oli mures kõigi nende pärast, kes olid käinud pikka teed, kantuna suurest soovist – kohtuda kuulsa õpetajaga, kes teeb imetegusid, kes räägib Jumalast, Jumala armastusest.

Jeesus tegi imetegusid, seda olid inimesed kogenud. Nad olid oma silmaga näinud, kuidas sünnist saati jalutud hakkasid kõndima, kuidas halvatud said jalad alla, kuidas pimedad said nägijaiks, kuidas kurdid said kuuljaiks, kuidas tummad hakkasid rääkima.

See, mida Jeesus tegi aga kõigi nende jaoks, kes olid tulnud Teda kuulama, see oli ennekuulmatu. Ta oli jaganud piskud palad paljude vahel, ja kõigest söögipoolisest jäi veel korvide kaupa ülegi.

Aaron ja Saamuel on otsustanud minna Jeesusest selle eest tänama. Nad nägid, kuidas Jeesuse õpilased paatidesse astusid ja üle Tibeeriase järve seilasid. Jeesust ei olnud nendega paadis.

Kui nad järgmisel hommikul jüngritele Kapernaumas järele jõuavad, on Jeesus ometi juba oma õpilastega koos! Kuidas Jeesus üle järve sai, ei teadnud ei Aaron ega Saamuel. Kuid Jeesusele pole ju midagi võimatut.

„Aaron, kuule Aaron!“ Saamuel on venna kõrval ja püüab talle midagi öelda. Rahvahulk nende ümber sumiseb aga üsna valjusti.

„Mis on vennas?“ Aaron kummardub venna poole.

„Tead, ma tahaksin Jeesust tänada selle söögi eest, mida Ta meiega jagas. Jeesus ju tänas ka, enne kui Ta meiega leiba jagas. Kui me oskame selle pisku pärast tänulikud olla, mida Jeesus meiega eile jagas, kui palju suurem saab olla meie tänu, kui Jeesus meile midagi tõeliselt suurt laseb osaks saada.“

Saamueli silmad säravad. See Jeesuselt saadud leivapalake on olnud tema jaoks rohkem, kui lihtsalt kõhutäide. See kuidas pisuke jagus kõigile just täpselt nii palju, kui neile vaja oli, tõi meelde lood iisraellaste põgenemisest Egiptusest, kõrberännakust, kus Jumal jagas inimestele taevamannat iga päev just täpselt nii palju, kui neile vaja oli. See aga, mida Jeesus jagas, oli ilmselt rohkem, enam kui taevamanna. See oli kindlustunne, et Jumal ei jäta kedagi hätta, et Jumal on alati meie kõrval, eriti siis kui meil raske on või kui me ei leia oma muredele lahendust. Lahendus on Jeesus sõnades, Tema silmade julgustavas pilgus, Tema käte toetavas puudutuses, Tema kohaloleku lootusrikkuses.

Aaron mõistab venda. Ta võtab kotist välja kamalutäie viljateri. Näitab neid vennale ja ütleb: „Näed, mul on kaasas uudsevilja, palume Jeesuselt õnnistust järgmiseks külviks. Jumala abiga saame alustada uut külvamist. Mis Jumala abiga külvatud on, saab ka Jumala abiga kasvada ja korjatud. Sellest leivast peab paljudele jaguma. Niisamuti nagu eile meile, paljudele, jagus.“

Kui vennad Jeesuse juurde jõuavad, palub Aaron Jeesuselt: „Meie igapäevast leiba anna meile tänapäev.“

Jeesus vaatab vendi ja õnnistab seda peotäit vilja. „Aamen!“ ütleb Ta.